

צ:

חלק פרק אחד עשר סנהדרין

מסורת הש"ס

עין משפט
גר מצוה

א ומי פ"ו מהל' תרומות
ט"ו ז'
ב מ"ב פ"ח מהלכות
תשובה ה"א:
ד ג"מ ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז
הש"ס ומהלכות
שבת פ"ט ט"ז ט"ז ט"ז
המק"ל:

תורה אור השלם

- 1. ויהי לו בן יורמסו אמו
העם בשער יומת:
מלכים ב ד כ
2. כן תרימו גם אתם
תרומת ה' מכל
משיבתים אשר תקחו
מאת בני ישראל ונתתם
מטנו את תרומת ה'
לאהרן הכהן:
מכרבי זה כה
3. ויאמר לעם לישבי
ירושלם לתת משת
הכהנים והלויים למען
יחזקו בתורת ה':
דברי הימים ב לא ד
4. ותרומת את שמירתה
ולא ישאו עליו משת
ומתו בו יקלדו אני ה'
מקדשה: ויקרא כב ט
5. והשיאו אתם עון
אשמה באכלם את
קדשיהם כי אני ה'
מקדשה: ויקרא כב ט
6. וגם הקמית את בריית
אתם לתת להם את ארץ
קנע את ארץ מגררים
אשר נהו בה שמות ה'
7. ויאמר ה' אל משת
העם שבע עם אבותי וקם
העם הזה ונתן את
אלהי נבר הארץ אשר
הוא בא ששה בקרבו
ועובדי ודבר את בריית
אשר כרתי אתה:
דברים לא טו
8. יהיו מתוך נבליתי
יקומו הקיצו ורגנו שבני
עפר כי טל אורת טוף
וארץ רפאים הפיל:
שעיהו כו יט
9. ותבן בך הטוב הולך
לרודי למישרים ידובב
שפתי ישנים:
שיר השירים י
10. ולמען תאריכו ימים
על הארמה אשר נשבע
ה' לאבותיכם לתת להם
ולרעים ארץ ונתת חלב
ודבש: דברים י"א ט
11. ואתם הרבקים כיו
אלהיכם חיים כלכם
היום: דברים ד
12. כי דבר ה' בך ואת
מצותו דבר הכרת תכרת
העשיתם עונת כה:
מכרבי טו לא
13. והנפש אשר תעשה
כיון קנה מן האורח וכן
הגר את ה' הוא מגדף
ונכרתה הנפש הזאת
מקרב עדה:
מכרבי טו ל
14. יהי פסח בר כרץ
בראש חדר ידע
כלבון פרו ויצניו מעיד
כעשב הארץ:
החלים עב טו

ויהי לו בן יורמסו אמו. דנדבר שכפר בו נדון שלל אכל משת וגרמם כרגלי הכאים לקנות: (ו)וי אהרן קיים לעולם. כלומר וכן אהרן היה כל כך שתמנו לו תרומה והלא לא נכנס לארץ ישראל ומאי האי דוקאמר ונתתם ממנו תרומת ה' לאהרן הכהן: לעולם קיים. לא דוקא אלל כלומר הלא לא נגזר עליו שיחיה כל כך: שפסיד לחיות. לעולם הבא: דבר רבי ישמעאל פנה. ה' דמכבי להרן לאו להכי הוא דלמא אלל לומר לך כהרן וכו': מה ארי ספק דורס ואוכל. ואין את יודעין שטוטל בהמה מן העדר אם דעמו לדורס ולאכולה מיד קודם שפסדיה או לא אלל לטרוף ולמלא (חורו) [תאמרו] ולאחר זמן יאכלנה בשפתיהם וכו': כן עם הארץ כשאלו נותנין לו תרומה כדו אין אתו יודעין אם יאכלנה בטובה או בטומאה. ואי נמין ספק דורס שארי דרכו לדורס ולרמוס בהמה כרגלו ואוכלה כשהיא דרוסה מנוולת ופסעיים שנתנה בחורו ואינה מנוולת: עון אשמה. עונת הכזה מטעין עול: כאללם אם קדשיים. ומתרגמינן כמיכלהון כפולא ית קודשיהון: אלל להם. דמשמע שהכתיב הקב"ה לאנשינו שכרם יחזק ועקב שיתן להם את ישראל וכו' להם ניתנה והלא לנביאם ניתנה אלל מלמד שעמדין לחיות ועמדי הקב"ה יתן להם את ארץ ישראל: הנה אלהי שוכב עם אבותי וקם העם הזה ונתן את אלהי נבר הארץ אשר הוא בא ששה בקרבו וקמו ודבר את בריית אשר כרתי אתה. דברים לא טו
8. יהיו מתוך נבליתי יקומו הקיצו ורגנו שבני עפר כי טל אורת טוף וארץ רפאים הפיל:
שעיהו כו יט
9. ותבן בך הטוב הולך לרודי למישרים ידובב שפתי ישנים:
שיר השירים י
10. ולמען תאריכו ימים על הארמה אשר נשבע ה' לאבותיכם לתת להם ולרעים ארץ ונתת חלב ודבש: דברים י"א ט
11. ואתם הרבקים כיו אללהיכם חיים כלכם היום: דברים ד
12. כי דבר ה' בך ואת מצותו דבר הכרת תכרת העשיתם עונת כה:
מכרבי טו לא
13. והנפש אשר תעשה כיון קנה מן האורח וכן הגר את ה' הוא מגדף ונכרתה הנפש הזאת מקרב עדה:
מכרבי טו ל
14. יהי פסח בר כרץ בראש חדר ידע כלבון פרו ויצניו מעיד כעשב הארץ:
החלים עב טו

ישעיה אמרו והוא קדם ליחוקאל שנתנבא בימי חזקיה והיה מתנבא פסוק זה על שהיה עמיד יחוקאל להחיות מתים אלל לעולם הבא לא: דובב. פרומי"ש בלע"ז כלומר נעות ומתנודדות שפתי ישעיה עפר מכלל שמי: מרשן שפוטיו כעלמא. שפתותיהן נעות מעט בתוך הקבר אלל אין מין יולאין לאורי העולם וכרבי יוחנן וכו': ולא קבלו ממנו עד שאמר להם וכו': חיים כלכם היום. דהאי לויס מיימר הוא דמני למכב חיים כלכם מה תלמוד לומר היום כהיום מה היום וכו' כן שמעתי: הנה שוכב עם אבותיך וקם. הרי תחית הממים העם הזה ונתן אהרן מה שעמד להיות: פלגא בידך. דמהאי קרא נפקא יודע מה שעמדי: ויפסס ולא העליטם. כז אתם אומרים וכן משת כדכריכס: לא לעולם הבא. אלמא יש תחית הממים: מהכרס סכרס. הכרת בעולם הזה הכרת לעולם הבא: אינוו הוו אמרי ליה דכרס חורס כלשון בני אדם. ולהכי אמר להו הכי כי היכי דלא להו להו פתחון פה: הכרס סכרס. בענדוס כוכיס כמי: ופלגא כזר לאמר. בענדוס כוכיס את ה' הוא מגדף ונכרתה דכ"ל מגדף קיינו עובד ענדוס כוכיס: וכו' שלשה עולמים יש וכו'. ור"ע סנירא ליה דמגדף היינו מנכר השס: ופספסא בין לרבי ישמעאל בין לר"ע עונה כה מאי עבדי ליה מכעי ליה וכו': שטונס כה. שלל שכ קודם מיסה היו נכרת אלל שכ לא: דהיי שככי. שפתיים חיים: וילינו מעיר. שעמדין ישראל לניץ ולפרוח מעיר ירושלים וכדלמדין (כמינות דף ק"ה). הקב"ה עושה להם ממילות ללדיקס והולכין ועולין לירושלים: אמרה

אתם לתת להם את ארץ כנען לכם לא נאמר אלא להם מכאן לתחית המתים מן התורה: (א) (צד"ק ג"מ גש"ס ק"ם סימן): שאלו מינין את רבן גמליאל מינין שהקדוש ברוך הוא מחיה מתים אמר להם מן התורה ומן הנביאים ומן הכתובים ולא קיבלו ממנו מן התורה דכתיב (ויאמר ה' אל משה הנך שוכב עם אבותיך וקם אמרו לו ודילמא וקם העם הזה ונתן מן הנביאים דכתיב יחיו מתוך נבליתי יקומו הקיצו ורגנו שוכני עפר כי טל אורות טוף וארץ רפאים הפיל ודילמא אשמה שהחיה יחוקאל מן הכתובים דכתיב יחכך כיון הטוב הולך לרודי למישרים דובב שפתי ישנים ודילמא רחשיו מרחשן שפותיהן בעלמא כר' יוחנן דאמר ר' יוחנן משום ר"ש בן יהוצדק כל מי שנאמרה הלכה בשמו בעולם הזה שפתותיו דובבות בקבר שנאמר דובב שפתי ישנים עד שאמר להם מקרא זה אשר נשבע ה' לאבותיכם לתת להם לכם לא נאמר אלא להם מיכן לתחית המתים מן התורה ו"א מן המקרא הזה אמר להם ואתם הרבקים כה' אלהיכם חיים כלכם היום (פשיטא דחיים כולכם היום אלא אפילו ביום שכל העולם כולם מתים אתם חיים) מה היום כולכם קיימין אף לעוה"ב כולכם קיימין שאלו רומיים את רבי יהושע בן הגנייה מניין שהקב"ה מחיה מתים ויודע מה שעמדי להיות אמר להו תרווייהו מן המקרא הזה שנאמר (ויאמר ה' אל משה הנך שוכב עם אבותיך וקם העם הזה ונתן אהרן מה שעמד להיות אמר להו ונתן אהרן מה שעמד להיות: פלגא בידך. דמהאי קרא נפקא יודע מה שעמדי: ויפסס ולא העליטם. כז אתם אומרים וכן משת כדכריכס: לא לעולם הבא. אלמא יש תחית הממים: מהכרס סכרס. הכרת בעולם הזה הכרת לעולם הבא: אינוו הוו אמרי ליה דכרס חורס כלשון בני אדם. ולהכי אמר להו הכי כי היכי דלא להו להו פתחון פה: הכרס סכרס. בענדוס כוכיס כמי: ופלגא כזר לאמר. בענדוס כוכיס את ה' הוא מגדף ונכרתה דכ"ל מגדף קיינו עובד ענדוס כוכיס: וכו' שלשה עולמים יש וכו'. ור"ע סנירא ליה דמגדף היינו מנכר השס: ופספסא בין לרבי ישמעאל בין לר"ע עונה כה מאי עבדי ליה מכעי ליה וכו': שטונס כה. שלל שכ קודם מיסה היו נכרת אלל שכ לא: דהיי שככי. שפתיים חיים: וילינו מעיר. שעמדין ישראל לניץ ולפרוח מעיר ירושלים וכדלמדין (כמינות דף ק"ה). הקב"ה עושה להם ממילות ללדיקס והולכין ועולין לירושלים: אמרה

אתם לתת להם את ארץ כנען לכם לא נאמר אלא להם מכאן לתחית המתים מן התורה: (א) (צד"ק ג"מ גש"ס ק"ם סימן): שאלו מינין את רבן גמליאל מינין שהקדוש ברוך הוא מחיה מתים אמר להם מן התורה ומן הנביאים ומן הכתובים ולא קיבלו ממנו מן התורה דכתיב (ויאמר ה' אל משה הנך שוכב עם אבותיך וקם אמרו לו ודילמא וקם העם הזה ונתן מן הנביאים דכתיב יחיו מתוך נבליתי יקומו הקיצו ורגנו שוכני עפר כי טל אורות טוף וארץ רפאים הפיל ודילמא אשמה שהחיה יחוקאל מן הכתובים דכתיב יחכך כיון הטוב הולך לרודי למישרים דובב שפתי ישנים ודילמא רחשיו מרחשן שפותיהן בעלמא כר' יוחנן דאמר ר' יוחנן משום ר"ש בן יהוצדק כל מי שנאמרה הלכה בשמו בעולם הזה שפתותיו דובבות בקבר שנאמר דובב שפתי ישנים עד שאמר להם מקרא זה אשר נשבע ה' לאבותיכם לתת להם לכם לא נאמר אלא להם מיכן לתחית המתים מן התורה ו"א מן המקרא הזה אמר להם ואתם הרבקים כה' אלהיכם חיים כלכם היום (פשיטא דחיים כולכם היום אלא אפילו ביום שכל העולם כולם מתים אתם חיים) מה היום כולכם קיימין אף לעוה"ב כולכם קיימין שאלו רומיים את רבי יהושע בן הגנייה מניין שהקב"ה מחיה מתים ויודע מה שעמדי להיות אמר להו ונתן אהרן מה שעמד להיות אמר להו ונתן אהרן מה שעמד להיות: פלגא בידך. דמהאי קרא נפקא יודע מה שעמדי: ויפסס ולא העליטם. כז אתם אומרים וכן משת כדכריכס: לא לעולם הבא. אלמא יש תחית הממים: מהכרס סכרס. הכרת בעולם הזה הכרת לעולם הבא: אינוו הוו אמרי ליה דכרס חורס כלשון בני אדם. ולהכי אמר להו הכי כי היכי דלא להו להו פתחון פה: הכרס סכרס. בענדוס כוכיס כמי: ופלגא כזר לאמר. בענדוס כוכיס את ה' הוא מגדף ונכרתה דכ"ל מגדף קיינו עובד ענדוס כוכיס: וכו' שלשה עולמים יש וכו'. ור"ע סנירא ליה דמגדף היינו מנכר השס: ופספסא בין לרבי ישמעאל בין לר"ע עונה כה מאי עבדי ליה מכעי ליה וכו': שטונס כה. שלל שכ קודם מיסה היו נכרת אלל שכ לא: דהיי שככי. שפתיים חיים: וילינו מעיר. שעמדין ישראל לניץ ולפרוח מעיר ירושלים וכדלמדין (כמינות דף ק"ה). הקב"ה עושה להם ממילות ללדיקס והולכין ועולין לירושלים: אמרה